

Sygn. akt XVII AmE 79/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz	SSO Witold Rękosiewicz
Protokolant: stażysta Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 19 grudnia 2017 r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 79/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany, organ) decyzją z dnia 19 grudnia 2017 r. nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm., dalej: Pe) oraz w zw. z art. 104 kpa i art. 30 ust. 1 Pe, orzekł, że :

1) przedsiębiorstwo energetyczne działające pod firmą: (...) S.A. z siedzibą w W. (Spółka, powód) od dnia 1 maja 2017 r. do dnia 22 listopada 2017 r. stosowało ceny i taryfy bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 ust. 1 Pe,

2) za działanie opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorstwu energetycznemu (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 3 600 zł

(...) S.A. z siedzibą w W. w złożonym odwołaniu o zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym polegającą na ustaleniu, że zachowanie skarżącego było szkodliwe społecznie w stopniu znacznym, w sytuacji gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu prowadzi do wniosku o znikomości tej szkodliwości,
2. naruszenie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zostały spełnione przesłanki do zastosowania tego przepisu poprzez całkowite odstępianie od wymierzenia kary (stopień szkodliwości czynu był znikomy, a skarżący zaprzestał naruszania prawa i zrealizował obowiązek),
3. wymierzenie kary zbyt wysokiej zważywszy na okoliczności popełnienia czynu i ustalenia faktyczne poczynione przez organ.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania,
ewentualnie o
2. uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.
3. zasądzenie od organu na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód wskazał, że spełnił obowiązek ustawowy, o którym mowa w art. 47 ust. 1 Pe, ponieważ do dnia 4 maja 2017 r. złożył wniosek o zatwierdzenie taryfy. W dniu 30 kwietnia 2017 r. nadał przesyłkę kurierską zawierającą wniosek, który miał być doręczony do godz. 9.00 w dniu 2 maja 2017 r. Z nieznanymi przyczynami przesyłka została doręczona w dniu 4 maja 2017 r. Powodem tak późnego nadania wniosku było obciążenie znaczne obciążenie pracowników obowiązkami służbowymi. Powód podkreślił, że wniosek o zatwierdzenie taryfy został jednak nadany w terminie obowiązywania poprzedniej taryfy. Powód wyraził przekonanie, że jednodniowe, niezawinione opóźnienie w przesłaniu wniosku w żadnym razie nie może wskazywać na naruszenie przez Spółkę przepisów prawa i wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 5 Pe, jako dotyczący nakładania sankcji pieniężnej, nie może być interpretowany rozszerzająco. Zdaniem powoda zachowanie Spółki nie wypełniło znamion czynu podlegającego ukaraniu, więc postępowanie powinno być umorzone. Na wypadek uznania, że w sprawie zachodziły podstawy do ukarania, powód stwierdził, że ze względu na znikomą szkodliwość czynu Prezes URE powinien zastosować art. 56 ust. 6a Pe i odstąpić od wymierzenia kary. Stopień szkodliwości czynu był znikomy. Powód nie zgodził się z przyjętą w decyzji oceną wysokiej szkodliwości czynu. Powołując się na wyrażone w doktrynie i orzecznictwie stanowisko dotyczące społecznej szkodliwości wskazał, że w jego kontekście stopień społecznej szkodliwości czynu Spółki był znikomy. Podniósł, że w toku postępowania współpracował z Prezesem URE, udzielając odpowiedzi na wszystkie pytania. Na podstawie powołanego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie stwierdził, że rodzaj naruszonego dobra i wagę naruszonych obowiązków należy analizować w kontekście ilości dni opóźnienia ze złożeniem wniosku. Pismo zostało nadane w dniu 30 kwietnia 2017 r., a działanie Spółki nie spowodowało żadnej szkody. Opóźnienie wynikało z przyczyn losowych, nie było zamierzone. W tych warunkach motywacja sprawcy nie może wpływać negatywnie na ocenę społecznej szkodliwości.

Zdaniem powoda w sprawie spełnione zostały wymagane prawem przesłanki do zastosowania art. 56 ust. 6a Pe. W związku z tym niezastosowanie przez Prezesa URE tego przepisu powód uznał za błędne. Dostrzegając uznaniowy charakter decyzji o odstąpieniu stwierdził, że w sytuacji, gdy ustawodawca stworzył możliwość określonego działania, nadrzędną przesłanką stosowania dopuszczonych przez ustawodawcę instytucji powinien być cel dopuszczonych rozwiązań. Funkcją kar administracyjnych jest zapewnienie zgodności działania przedsiębiorców energetycznych z normami Prawa energetycznego. Kara ma pełnić funkcję prewencyjną i wychowawczą. W ocenie powoda, odstąpienie w stosunku do niego od wymierzenia kary pozwoli na realizację wymienionych celów. Fakt zrealizowania obowiązku wskazuje, że celem działania Spółki nie było naruszenie przepisów Prawa energetycznego, a funkcja prewencyjna i wychowawcza postępowania zostały wypełnione.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na wnioś o oddalenie odwołania. Oświadczył, że w wyniku ponownej analizy akt sprawy nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, iż zgodnie z art. 47 ust. 1 i 2 Pe, w związku z prowadzoną działalnością koncesjonowaną Spółka ustala taryfy, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE. Przedsiębiorca, który stosuje ceny i taryfy bez spełnienia wynikającego z art. 47 Pe obowiązku przedstawienia ich Prezesowi URE do zatwierdzenia, podlega karze pieniężnej na podstawie art. 56 ust.1 pkt 5 Pe. Zdaniem pozwanego z powołanych przepisów wynika, że przedsiębiorstwa energetyczne, prowadzące działalność koncesjonowaną, mają obowiązek stosowania wyłącznie taryf zatwierdzonych przez regulatora. Powołując się na przykładowe wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie Prezes URE wskazał, że decyzja o zatwierdzeniu taryfy oraz sama taryfa, mają charakter okresowy (terminowy). Mimo upływu okresu obowiązywania taryfy przedsiębiorca energetyczny może stosować dotychczasową taryfę tylko w sytuacjach wskazanych w art. 47 ust. 2c Pe. Prezes URE zauważył, że VII taryfa dla powoda obowiązywała od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. Z upływem dnia 30 kwietnia 2017 r. wygasła decyzja o zatwierdzeniu taryfy i przestała obowiązywać VII taryfa. Do dnia 30 kwietnia 2017 r. nie zostało wszczęte postępowanie w sprawie zatwierdzenia nowej taryfy lub przedłużenia obowiązywania taryfy dotychczasowej. Wniosek powoda o zatwierdzenie nowej taryfy został doręczony Prezesowi URE w dniu 4 maja 2017 r. Odnośnie twierdzenia powoda, że złożenie taryfy z opóźnieniem nie oznacza, że Spółka naruszyła obowiązek przedstawienia taryfy do zatwierdzenia, pozwany wskazał, że przewidziana w przepisie art. 56 ust. 1 pkt 5 Pe penalizacja obejmuje nie tylko zaniechanie przedstawienia taryfy do zatwierdzenia ale również stosowanie cen i taryf, które nie zostały zatwierdzone. Pozwany zauważył, iż powód mógł złożyć wniosek o zatwierdzenie nowej taryfy znacznie przed terminem wygaśnięcia dotychczasowej taryfy. Wskazał na długotrwałość procesu zatwierdzania taryfy, który obejmuje nie tylko jej przedłożenie ale również uzyskanie decyzji i ogłoszenie. Dopiero po wypełnieniu przewidzianego w ustawie trybu taryfa może być wprowadzona do stosowania. Uchybienie tym warunkom oznacza nieprzestrzeganie obowiązku określonego w art. 56 ust. 1 pkt 5 Pe. Przepis art. 47 ust. 2c Pe reguluje okres przejściowy, w którym skończyło się obowiązywanie dotychczasowej taryfy, a jeszcze nie zostały spełnione warunki do wprowadzenia nowej taryfy. Przepis ten odnosi się do wysokości stawek i nie zwalnia przedsiębiorstwa energetycznego z obowiązku wynikającego z art. 47 Pe poddania się procedurze zatwierdzenia taryfy. Prezes URE zauważył, że ustawa nie określa terminu na przedłożenie taryfy do zatwierdzenia, jednak wprowadza przewidzianą w art. 56 ust. 1 pkt 5 Pe sankcję w postaci kary pieniężnej. Taką regulacją ustawodawca pośrednio wskazuje, że z wnioskiem o zatwierdzenie następnej taryfy przedsiębiorca powinien wystąpić w terminie umożliwiającym jej wprowadzenie z upływem okresu obowiązywania taryfy dotychczasowej. W przeciwnym razie nieuzasadniona zwłoka w podjęciu tych działań zagrożona została sankcją. Złożenie wniosku o zatwierdzenie taryfy w terminie umożliwiającym wykonanie obowiązku z art. 47 ust. 1 Pe leżało w interesie powoda. Sankcja za nieprzestrzeganie tego obowiązku nie została skonstruowana jako sankcja za brak przedstawienia taryfy do zatwierdzenia w określonym terminie lecz jako sankcja za jej stosowanie bez przestrzegania obowiązku przedstawienia taryfy do zatwierdzenia. Zdaniem pozwanego w sprawie nie zostały spełnione przesłanki do zastosowania art. 56 ust. 6a Pe. Prezes URE wskazał, że na skutek niedopełnienia przez powoda obowiązku przedłożenia taryfy do zatwierdzenia odbiorcy usług dystrybucji energii elektrycznej od dnia 1 maja 2017 r. do dnia 22 listopada 2017 r. byli rozliczani według niezatwierdzonych przez Prezesa URE, a tym samym nieuzasadnionych stawek opłat. Na tej podstawie pozwany uznał, że stopień szkodliwości czynu był wysoki. Zauważył, że dla wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 Pe nie ma znaczenia, z jakich przyczyn przedsiębiorstwo energetyczne nie ustaliło i nie wystąpiło o zatwierdzenie taryfy. Bez znaczenia jest także, czy stosowane stawki były korzystne dla odbiorców. Przepis art. 56 ust.1 pkt 5 Pe przewiduje nałożenie na przedsiębiorstwo energetyczne kary pieniężnej w przypadku stosowania cen i taryf nie zatwierdzonych przez Prezesa URE, niezależnie od wywołanych dla odbiorców skutków ekonomicznych. Zatem niemożliwe było odstąpienie od wymierzenia kary, gdyż stopień szkodliwości czynu nie był znikomy. Ponadto pozwany wskazał, że powód nie zaprzestał naruszania prawa. Spółka złożyła wniosek z opóźnieniem, kiedy dotychczasowa taryfa już nie obowiązywała. Mimo tego od 1 maja 2017 r. do 22 listopada 2017 r. powód stosował taryfę, która w określonym trybie nie została przedstawiona do zatwierdzenia. Nie została więc spełniona żadna z przesłanek zawartych w art. 56 ust. 6a Pe. Prezes URE dodał, że powód był już wcześniej karany za tożsamy czyn (nieprawomocna decyzja z dnia 27 czerwca 2016 r.) oraz kilkakrotnie za inne naruszenia ustawy - Prawo energetyczne, co zostało uwzględnione przy ustalaniu wysokości kary. Wymierzona kara pieniężna w kwocie 3 600 zł stanowi jedynie około (...) % przychodów z

działalności koncesjonowanej osiągniętych przez powoda w roku 2016. Kara została ustalona w wysokości, która nie zagraża dalszemu prowadzeniu przez powoda działalności gospodarczej.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie udzielonej przez Prezesa URE koncesji (...) S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarcza polegającą na dystrybucji energii elektrycznej.

Prezes URE decyzją z dnia 12 stycznia 2016 r. zatwierdził przedstawioną przez Spółkę VII taryfę dla energii elektrycznej w zakresie dystrybucji energii elektrycznej w części dotyczącej stawek opłaty przejściowej oraz stawki opłaty (...). Następnie decyzją z dnia 7 kwietnia 2016 r. Prezes URE zatwierdził VII taryfę dla energii elektrycznej w pozostałym zakresie, na okres 12 miesięcy od dnia wprowadzenia jej do stosowania. Taryfa VII została wprowadzona do stosowania z dniem 1 maja 2016 r., a okres jej obowiązywania upłynął w dniu 30 kwietnia 2017 r.

W dniu 4 maja 2017 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek Spółki o zatwierdzenie kolejnej - VIII taryfy (k. 4 akt adm.) Ustalona przez powoda VIII taryfa dla energii elektrycznej została zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 22 listopada 2017 r., znak: (...).(…).

W okresie od dnia 1 maja 2017 r. do dnia 22 listopada 2017r. (do dnia wydania przez decyzji Prezesa URE zatwierdzającej VIII taryfę) powód stosował ceny i taryfy bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia do zatwierdzenia Prezesowi URE.

Pismem z dnia 16 października 2017 r. nr (...) Prezes URE zawiadomił (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku ze stosowaniem stawek opłat za usługi dystrybucji energii elektrycznej bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 ust. 1 Pe i wezwał powoda do nadesłania szczegółowych wyjaśnień, w szczególności dotyczących jego sytuacji finansowej - w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. (k. 1 akt adm.)

W związku z przekształceniem sp. z o.o. w spółkę akcyjną pismem z dnia 6 listopada 2017 r. zawiadomiono (...) S.A. o wszczęciu w dniu 16 października 2017 r. postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku ze stosowaniem stawek opłat za usługi dystrybucji energii elektrycznej bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 ust. 1 Pe. (k. 6 akt adm.)

W piśmie z dnia 3 listopada 2017 r. (k. 8 akt adm.) powód wyjaśnił, że wniosek o zatwierdzenie VIII taryfy dla dystrybucji energii elektrycznej został przygotowany i wysłany do URE w dniu 28 kwietnia 2017 r. Z dołączonego do pisma dowodu nadania wynika, że przesyłka zawierająca dokumenty została nadana przez (...) sp. z o.o. w W. w dniu 28 kwietnia 2017 r. i została dostarczona w dniu 4 maja 2017 r. (k. 9 i 10 akt adm.) Na podstawie przedstawionych okoliczności powód stwierdził, że dochował należytej staranności, „by w odpowiednim czasie nadać przesyłkę oraz by zmieścić się w ustawowej dacie” i wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary.

Pismem z dnia 28 listopada 2017 r. Prezes URE powiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego oraz możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zebrany w ramach przedmiotowego postępowania i złożenia uwag i wyjaśnień. (k. 70 akt adm.)

Przedstawiciel powoda zapoznał się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w dniu 11 grudnia 2017 r. i ponownie wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary. (k. 73 akt adm.)

Ze złożonych przez powoda w postępowaniu administracyjnym informacji wynika, że w 2016 r. Spółka z działalności gospodarczej osiągnęła ogółem przychody netto wysokości(...) zł. W roku 2016 z działalności koncesjonowanej w postaci dystrybucji energii elektrycznej Spółka uzyskała przychód w wysokości(...) zł. zysk netto osiągnięty w 2016

r. z działalności gospodarczej wyniósł (...) zł, a strata na działalności koncesjonowanej w zakresie dystrybucji energii elektrycznej – (...) zł (k. 23, 24, 31, 32 i 42 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z treści pkt 1 zaskarżonej decyzji wynika, że stwierdzone w sprawie naruszenie polegało na stosowaniu przez Spółkę w okresie od 1 maja 2017 r. do 22 listopada 2017 r. cen i taryf bez przestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 47 ust. 1 Pe, przedstawienia ich Prezesowi URE do zatwierdzenia. W odwołaniu powód, nie dostrzegając istoty swego naruszenia i całkowicie pomijając treść pkt 1 zaskarżonej decyzji, błędnie przyjął, że określona w decyzji kara pieniężna została na niego nałożona z tytułu niezawinionego złożenia z nieznacznym opóźnieniem wniosku o zatwierdzenie taryfy VIII. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, że okres obowiązywania zatwierdzonej przez Prezesa URE i stosowanej przez Spółkę taryfy VII upłynął z dniem 30 kwietnia 2017 r. W tym dniu wygasła również decyzja Prezesa URE o zatwierdzeniu tej taryfy. Wniosek Spółki o zatwierdzenie kolejnej VIII taryfy wpłynął do Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 4 maja 2017 r. Zgodnie z art. 61 § 3 k.p.a. datą wszczęcia postępowania na żądanie strony jest dzień doręczenia żądania organowi administracji publicznej. Z tego wynika, że do wszczęcia na wniosek Spółki postępowania administracyjnego w sprawie zatwierdzenia przedłożonej przez Spółkę taryfy VIII doszło w dniu 4 maja 2017 r. a nie w dacie nadania przesyłki zawierającej wniosek. W tym stanie akcentowana przez powoda w toku postępowania administracyjnego i w odwołaniu okoliczność nadania wniosku o zatwierdzenie taryfy VIII w dniu 28 kwietnia 2017 r. nie miała znaczenia w sprawie. Nie zasługuje też na uwzględnienie argumentacja powoda, iż opóźnienie w przedstawieniu taryfy do zatwierdzenia było jedynie kilkudniowe gdyż decyzja zatwierdzająca VII taryfę wygasła w dniu 30 kwietnia 2017 r. a wniosek powoda o zatwierdzenie VIII taryfy został złożony z niewielkim opóźnieniem, w dniu 4 maja 2017 r. Dla oceny zachowania powoda dotyczącego terminu złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy istotna była wyłącznie data wpływu tego wniosku do Prezesa URE. Nawet gdyby wniosek powoda wpłynął do URE w dniu 2 maja 2017 r. to okoliczność ta nadal nie miałaby wpływu na stwierdzenie, że w dacie wpływu wniosku o zatwierdzenie VIII taryfy decyzja dotycząca zatwierdzenia poprzednio obowiązującej taryfy już wygasła oraz, że w dacie wygaśnięcia poprzedniej taryfy nie toczyło się jeszcze postępowanie w sprawie zatwierdzenia kolejnej taryfy. Brak więc było podstaw do uznania, że w sprawie występowała sytuacja przejściowa i odniesieniu do powoda miał zastosowanie przepis art. 47 ust. 2c Pe. Złożona przez Spółkę taryfa VIII została zatwierdzona przez Prezesa URE decyzją z dnia 22 listopada 2017 r. Oznacza to, że w okresie od dnia 1 maja 2017 r. do dnia 22 listopada 2017 r. Spółka, prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą stosowała ceny i taryfy bez przestrzegania określonego w art. 47 ust. 1 Pe obowiązku przedstawienia ich Prezesowi URE do zatwierdzenia. Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 5 Pe jeżeli przedsiębiorca energetyczny stosuje ceny i taryfy, które nie były zatwierdzone obowiązującą decyzją Prezesa URE, podlega karze pieniężnej. Wbrew twierdzeniu powoda stwierdzone w zaskarżonej decyzji naruszenie nie polegało na złożeniu wniosku o zatwierdzenie taryfy z opóźnieniem lecz na stosowaniu w cen i taryf, które nie zostały przez Prezesa URE zatwierdzone. Jak trafnie w odpowiedzi na odwołanie wskazał pozwany, odbiorcy usług dystrybucji energii elektrycznej od dnia 1 maja 2017 r. do dnia 22 listopada 2017 r. byli rozliczani według niezatwierdzonych przez Prezesa URE, a tym samym nieuzasadnionych stawek opłat. W świetle powyższego waga naruszenia, którego dotyczyła zaskarżona decyzja była bez porównania większa, niż zostało to przedstawione w odwołaniu. Postawiony w odwołaniu zarzut błędnego ustalenia znacznej społecznej szkodliwości czynu mimo, że szkodliwość czynu powoda była znikoma, należało uznać za całkowicie błędny i nieuzasadniony. Wobec ustalenia, że stosowana przez powoda w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji taryfa nie została zatwierdzona decyzją administracyjną, Prezes URE na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 Pe uprawniony był do nałożenia na Spółkę w zaskarżonej decyzji kary pieniężnej.

Zgodnie z art 56 ust. 6a Pe, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszenia lub zrealizował obowiązek. Poprzez złożenie wniosku o zatwierdzenie taryfy powód nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w art. 47 ust. 1 i 2 Pe. Ponadto stosowanie przez powoda w okresie wskazanym w decyzji taryfy, z naruszeniem określonego w art. 47 ust. 1 Pe obowiązku, narażało odbiorców na korzystanie z usług dystrybucji energii elektrycznej z zastosowaniem stawek, które mogły być skalkulowane w sposób nieuzasadniony. Takie działanie stanowiło realne zagrożenie dla interesów finansowych odbiorców świadczonych

przez powoda usług. Brak więc było podstaw do uznania, że waga stwierdzonego naruszenia była znikoma. Ponadto po upływie terminu obowiązywania dotychczasowej taryfy i wygaśnięciu zatwierdzającej ją decyzji powód stosował w prowadzonej działalności gospodarczej ceny i taryfy, które nie zostały zatwierdzone decyzją Prezesa URE. W tym stanie zarzut naruszenia art. 56 ust. 6a Pe należało uznać za bezzasadny. Wskazać wypada również, że decyzja o zastosowaniu przez Prezesa URE art. 56 ust. 6a Pe ma charakter fakultatywny. Nie można więc stawiać Prezesowi URE zarzutu, że nie zdecydował się na zastosowanie instytucji prawnej, co do której nie było ustawowego obowiązku jej zastosowania.

Odnosnie podniesionego w odwołaniu zarzutu wymierzenia zbyt wysokiej kary pieniężnej wskazać należało, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Pe wysokość kary pieniężnej z tytułu przedmiotowego przewinienia nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. W ocenie Sądu przy ustalaniu wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej należało mieć na uwadze, że stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny, a działanie powoda trwało niemal siedem miesięcy. Prezes URE w prawidłowym stopniu uwzględnił wymienione w art. 56 ust. 6 Pe przesłanki rzutuujące na wymiar kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe.

Przy ustalaniu wymiaru kary należało mieć na uwadze, że powód był już w 2016 r. karany za tożsame przewinienie (jako (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.), decyzją Prezesa URE z dnia 27 czerwca 2016 r. nr (...). Powołaną decyzją wymierzona została powodowi kara pieniężna w wysokości 3 000 zł. Przy wydawaniu zaskarżonej decyzji ustalenie nałożonej kary pieniężnej w wysokości 3 600 zł ze względu a uprzednią karalność powoda, było w pełni uzasadnione. Fakt, iż powód dopuścił się tożsamego przewinienia zaledwie niecały rok po ukaraniu go decyzją Prezesa URE z dnia 27 czerwca 2016 r. nr (...) świadczy o lekceważącym podejściu powoda do obowiązków wynikających z udzielonej mu koncesji. Mimo uprzedniego nałożenia kary pieniężnej powód nie skorygował swojego zachowania. Z powyższego wynika, że nałożenie na powoda poprzednio wydaną decyzją kary pieniężnej w wysokości 3 000 zł nie doprowadziło w odniesieniu do Spółki do realizacji edukacyjnej funkcji kary.

Wymierzona w zaskarżonej decyzji kara pieniężna odpowiada zaledwie (...) % przychodu powoda, uzyskanego w roku 2016 z działalności koncesjonowanej. W ocenie Sądu kara w niższej wysokości nie spełniłaby swojej roli i nie stanowiłaby odczuwalnej dolegliwości dla ukaranego podmiotu. Ustalona w ten sposób kara nie spełniałaby swojej funkcji represyjnej i prewencyjnej. Nałożona decyzją kara nie stwarza zagrożenia dla kondycji finansowej powoda. W tej sytuacji również zarzut nałożenia na powoda zbyt wysokiej kary pieniężnej należało uznać za niezasadny.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 720zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.